

slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 538/2015 porušené boli.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 538/2015 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 199/2004 z 20. januára 2005 porušené boli.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezů.

4. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume po 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré im je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezů.

5. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 653,55 € (slovom tisícšesťstopäťdesiattri eur a päťdesiatpäť centov), ktorú je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet spoločnosti AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezů.

6. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 535/2017 z 12. septembra 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 538/2015 [predtým sp. zn. 29 C 34/1997 (ďalej aj „napadnuté konanie“)].

2. Z obsahu sťažnosti predovšetkým vyplynulo:

„... Predmetné konanie bolo začaté podaním návrhu na začatie konania už v roku 1997. Sťažovatelia sú účastníkmi predmetného konania na strane žalovaných.

Porušovateľ práva rozsudkom z 8.3.1999 zamietol návrh žalobcu v celom rozsahu. Krajský súd v Košiciach uznesením z 19. februára 2011 zrušil uvedený rozsudok Okresného súdu Košice II a vrátil vec Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie.

Od roku 1997 konanie trvá do súčasnosti bez toho, aby bolo vo veci meritórne rozhodnuté. Neprimeraná dĺžka predmetného konania je podľa sťažovateľov spôsobená tým, že do súčasnosti súd od vrátenia veci krajským súdom súd zisťuje okruh účastníkov, napriek tomu, že povinnosť správne určiť okruh účastníkov v žalobe leží na strane žalobcu. Okresný súd Košice II nevyužíva procesné prostriedky priznané Občianskym súdnym poriadkom na urýchlenie veci, a aby meritórne rozhodol.

Do dnešného dňa teda trvá právny stav, kedy ani po 19 rokoch nie je v predmetnom konaní žiaden posun, konanie je neefektívne, neprimerane dlhé a neodstraňuje právny stav neistoty u sťažovateľov... po vrátení veci porušovateľovi práva (okresnému súdu) Krajským súdom v Košiciach sú po celú dobu konania riešené zásadne len procesné otázky vo vzťahu

ku správneému určeniú okruhu účastníkov zo strany žalobcu. Z uvedeného je zrejmé, že konanie je vedené neefektívne a je neúmerne dlhé.

Súd po celú dobu konania nevykonáva dostatočne potrebnú aktivitu a úkony na právoplatné skončenie veci samej.

Vo veci už dlhodobo pretrváva stav právnej neistoty, nekoná sa riadne a efektívne, postup okresného súdu nesmeruje k riadnemu skončeniú veci, čím je porušované právo na spravodlivý súdny proces a prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky...

O prieťahoch v konaní voči ďalším účastníkom konania (osoby odlišné od sťažovateľov) vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 29C/34/1997, bolo už aj nálezom Ústavného súdu SR pod sp.zn. I. ÚS 577/2015 zo dňa 09.03.2016 potvrdené porušenie základného práva ďalších účastníkov daného konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp.zn.: 29C/34/1997...

Skutočnosť, že predmetné konanie trvá od podania návrhu v roku 1997 do dnešného dňa, a to aj za okolností, že sa nejedná o mimoriadne zložitý spor, súd koná neefektívne, pojednávania sú vytyčované sporadicky a odročované bez prejednania veci spôsobila stratu dôvery v súdy a súdny systém Slovenskej republiky a ich význam, pocit krivdy a nespravodlivosti...

Vzhľadom na dĺžku konania a stav právnej neistoty po dobu 19 rokov, vzniknutú sťažovateľom v dôsledku toho, že od začatia konania v roku 1997 až do dnešného dňa nebolo konanie právoplatne skončené, sťažovatelia žiadajú Ústavný súd SR o priznanie majetkového primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 5.000 EUR pre každého sťažovateľa.

Sťažovatelia žiadajú uhradiť priznané primerané finančné zadosťučinenie na účet právneho zástupcu sťažovateľov...

Výška finančného zadosťučinenia je odôvodnená predovšetkým samotnou dobou konania vo veci samej, t.j. časovým obdobím 19 rokov, neprimeraným predlžovaním dĺžky konania, samotnou povahou sporu, nakoľko sa zo skutkového a aj právneho hľadiska

nejedná o náročnú vec, kde nie je potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie a pod, či skutočnosťou, že počas celého konania boli riešené len zásadne procesné otázky účasti.

Zároveň, Ústavný súd SR priznal iným účastníkom konania vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 29C/34/1997 pri prietahoch v tomto konaní primerané zadosťučinenie vo výške od 3.000 € do 7.000 €, preto považujeme finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 EUR jednému sťažovateľovi, pri tak značných prietahoch a dĺžke konania, za primerané...

Nečinnosťou a neefektívnym postupom Okresného súdu Košice II dochádza nie len k prehlbovaniu právnej neistoty sťažovateľov, ale aj k strate ich dôvery v súdy. Ak by súd konal riadne, bolo by vo veci riadne rozhodnuté a sťažovatelia by nemuseli znášať právnu neistotu spôsobenú podanou žalobou voči sťažovateľom, ktorú im spôsobuje uvedená nečinnosť a zdĺhavé konanie súdu. Z daného vyplýva, že samotnými prietahmi v konaní súd neposkytuje sťažovateľom primerane rýchlu a účinnú súdnu ochranu v takej miere, aká sa všeobecne od súdu v podobných prípadoch očakáva.

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie ústavný súd spravidla prizná najmä vtedy, keď následky porušenia práv sťažovateľa (prietahy v konaní) už nemožno napraviť či odstrániť, (napr. III. ÚS 17/02, I. ÚS 97/09).

Priznanie finančného zadosťučinenia by predstavovalo pre sťažovateľov aspoň čiastočnú satisfakciu za ujmu, ktorá jej vznikla dôsledku toho, že konanie Okresného súdu Košice II je v neprimeranej časovej dĺžke, čo je v priamom rozpore so zásadou právnej istoty, práva na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote...“

2.1 Na základe uvedených podstatných skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov 1) [REDACTED] ([REDACTED]) 2) [REDACTED]
[REDACTED] 3) [REDACTED] 4) [REDACTED] ([REDACTED]) 5) [REDACTED]
a 6) [REDACTED], na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR a základné právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp.zn. 29C/34/1997 boli porušené.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp.zn. 29C/34/1997 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľke 1) [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]) priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,00 EUR (päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľke na účet právneho zástupcu sťažovateľky.

4. Sťažovateľovi 2) [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,00 EUR (päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľovi na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

5. Sťažovateľke 3) [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,00 EUR (päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľke na účet právneho zástupcu sťažovateľky.

6. Sťažovateľke 4) [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]) priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,00 EUR (päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľke na účet právneho zástupcu sťažovateľky.

7. Sťažovateľovi 5) [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,00 EUR (päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľovi na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

8. Sťažovateľke 6) [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,00 EUR (päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľke na účet právneho zástupcu sťažovateľky.

9. Sťažovateľke 1) [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]) priznáva náhradu trov konania v sume 192,20 € (slovom stodeväťdesiatdva eur a dvadsať centov), ktoré je Okresný

súd Košice II povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

10. Sťažovateľovi 2) [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 192,20 € (slovom stodeväťdesiatdva eur a dvadsať centov), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

11. Sťažovateľke 3) [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 192,20 € (slovom stodeväťdesiatdva eur a dvadsať centov), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

12. Sťažovateľke 4) [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 192,20 € (slovom stodeväťdesiatdva eur a dvadsať centov), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

13. Sťažovateľovi 5) [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 192,20 € (slovom stodeväťdesiatdva eur a dvadsať centov), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

14. Sťažovateľke 6) [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 192,20 € (slovom stodeväťdesiatdva eur a dvadsať centov), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. 1SprV/690/2017 z 29. septembra 2017 a právny zástupca sťažovateľov stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 26. októbra 2017.

3.1 Predseda okresného súdu popísal chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

«... Po oboznámení sa s obsahom predloženej sťažnosti a predmetného spisu Vám predkladám nasledujúce stanovisko zamerané na Vami položené otázky:

... - skutková a právna zložitost' sporu

- nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľov, uvedeným v podanej ústavnej sťažnosti, že „sa nejedná a mimoriadne zložitý spor“. Práve naopak, v danej veci sa jedná predovšetkým o skutkovo náročný spor, v ktorom bolo potrebné nariadenie znaleckého dokazovania, opakované zabezpečovanie listinných dôkazov z archívov a Katastrálneho úradu v Košiciach, rozhodovať o procesných návrhoch a zmenách návrhu, ktoré uplatňoval žalobca. Už samotný počet účastníkov konania, z ktorých viacerí v priebehu konania zomreli, neumožňoval z procesných dôvodov vo veci konať a riadne pojednávať, kedy došlo aj k vypočutiu niektorých účastníkov mimo pojednávania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti neboli vytvorené procesné podmienky pre vytyčovanie pojednávania a samotné konanie. Práve procesné prekážky boli príčinou zdanlivého nekonania súdu, o čom sa mohli účastníci konania, resp. ich právni zástupcovia presvedčiť nahliadnutím do príslušného spisu. Samotné určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nemožno vo všeobecnosti vzhľadom na predmet sporu považovať za právne či skutkovo jednoduché spory. O obtiažnosti daného konania svedčí i rozsah celého spisového materiálu - 3 zväzky a spolu 1555 strán...

- prekážky postupu konania podľa § 107a nasl. Občianskeho súdneho poriadku

- konanie síce nebolo prerušené uznesením, avšak keďže viacero žalovaných v priebehu konania zomrelo, bolo potrebné zisťovať okruh dedičov po týchto poručiteľoch a zabezpečovať právoplatné dedičské rozhodnutia, v ktorých boli títo dedičia zrejmi. Pri každom takomto postupe bolo možné uvedené konanie prerušiť.

- prieťahy, ktoré podľa názoru súdu spôsobili sťažovatelia

- je potrebné zdôrazniť, že ani jeden zo sťažovateľov nebol účastníkom predmetného konania od podania žaloby. V ďalšom priebehu konania prví dvaja sťažovatelia, ktorí vstúpili do konania na základe vydaného uznesenia zo dňa 8.2.1999, títo sa nevyjadrili k návrhu zo dňa 30.7.2002 a následne nevyužili svoje procesné právo a nezúčastnili sa pojednávania, ktoré boli určené na dni 28.6.2010 a 25.8.2011, čo nesvedčí o ich aktívnom prístupe a záujme o čo najrýchlejšie rozhodnutie veci. Sťažovatelia vo 4. až 6. rade vstúpili do konania na základe dedičských rozhodnutí z rokov 2012, 2013 a 2014 a konanie proti nim bolo vylúčené na samostatné konanie; v roku 2016 bolo v danej veci rozhodnuté

a v dôsledku podaného odvolania sa spis v súčasnosti nachádza na odvolacom súde, preto prípadné nimi spôsobené prieťahy nie je možné zo spisu sp. zn. 29C 34/1997 posúdiť.

- prieťahy, ktoré boli spôsobené súdom

- k prieťahom zo strany súdu došlo v prvých rokoch trvania sporu, a to v časových úsekoch od 30.6.1997 do 28.4.1998, od 4.5.2001 do 4.3.2002, od augusta 2002 do 10.3.2003 a od 9.4.2003 do 21.10.2004. V období od 18.10.1999 do 4.5.2001 sa spis nachádzal na odvolacom Krajskom súde v Košiciach. Toto obdobie však nie som oprávnený žiadnym spôsobom hodnotiť či posudzovať. Podotýkam však, že za vyššie obdobia nečinnosti súdu boli už prví traja sťažovatelia „odškodnení“ nálezom ústavného súdu a ďalší traja sťažovatelia ešte neboli účastníkmi tohto konania.

- iné okolnosti, ktoré mali vplyv na prieťahy v konaní

Mimo vyššie uvedených okolností, ktoré mali vplyv na dĺžku predmetného konania, dovoľm si vyjadriť sa k samotnej sťažnosti sťažovateľov.

Samotná sťažnosť sťažovateľov je podaná veľmi všeobecne, až formálne a jej obsah pozostáva z veľkej časti z citácie Ústavy SR, zákonov, prípadne judikatúry ústavného súdu. Obmedzuje sa na všeobecné konštatovanie dĺžky prebiehajúceho konania, poukazuje na 19-ročnú právnu neistotu sťažovateľov, v ktorej sa ocitajú od roku 1997, na základe ktorej žiada priznať pre každého z nich finančné zadosťučinenie 5.000,- eur. Podľa názoru sťažovateľov neprimeraná dĺžka konania je spôsobená tým, že od vrátenia spisu krajským súdom „súd zisťuje okruh účastníkov“. Navyše sa podľa nich nejedná o „mimoriadne zložitý spor“.

Na tieto v sťažnosti uvádzané skutočnosti si dovoľm reagovať nasledovne:

Skutkovú obtiažnosť predmetného sporu som zdôraznil a zdôvodnil už v prvej časti svojho vyjadrenia. V priebehu konania, ako je už uvedené vyššie, dochádzalo zo strany žalobcu k upresňovaniu okruhu účastníkov a bol podaný i návrh na zmenu žaloby, o čom súd samozrejme rozhodol. Pokiaľ však sťažovatelia, zastúpení právnym zástupcom, tvrdia, že súd za žalobcu zisťuje okruh účastníkov, s týmto tvrdením nie je možné súhlasiť. Súdu je nepochybne známe, aké povinnosti v konaní má žalobca a v žiadnom štádiu sporu sám nezisťoval „okruh účastníkov“. Nejednalo sa o nesprávne označenie účastníkov konania žalobcom, ale zisťovanie právnych nástupcov po zomrelých účastníkoch, s ktorými musel súd konať. Ak by takýto postup dodržaný nebol, neboli by splnené procesné podmienky

konania. Nejednalo sa teda zo strany súdu o zisťovanie (z vlastnej iniciatívy) pasívne legitimovaných účastníkov, ale právne nástupníctvo. To, že v priebehu konania došlo k viacerým úmrtiam žalovaných a bolo potrebné zabezpečovať dedičské rozhodnutia, čo si vyžiadalo značný časový priestor, podľa môjho názoru nemôže byť pripísané na ťarchu tunajšieho súdu.

Napriek tomu, že právny zástupca sťažovateľov uvádza vo svojej sťažnosti nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 577/2015 zo dňa 9.3.2016, ktorý sa týkal iných účastníkov predmetného konania, opomenul uviesť, že traja sťažovatelia ([REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] - predtým [REDACTED], [REDACTED] - uvedení ako sťažovatelia v 1. až 3. rade) boli už v danom konaní odškodnení nálezom ústavného súdu pod sp. zn. I. ÚS 199/2004-36 zo dňa 20.5.2005, ktorým im bolo priznané finančné zadosťučinenie každému po 20.000,- Sk (č.l. 341 spisu). Posudzovaným obdobím prípadnej nečinnosti tak môže byť len obdobie po vydaní tohto nálezu.

Pokiaľ ide o ďalších troch sťažovateľov, títo sa stali účastníkmi predmetného konania nasledovne: sťažovateľka vo 4. rade [REDACTED], [REDACTED] na základe osvedčenia o dedičstve 25D 330/2012, Dnot 112/2012, sťažovateľ v 5. rade [REDACTED], [REDACTED] na základe osvedčenia o dedičstve 36D 439/2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9.4.2014 (č.l. 1197 spisu) a sťažovateľka v 6. rade [REDACTED], [REDACTED] na základe osvedčenia o dedičstve 36D 301/2014, Dnot 151/2014, pričom dedičské konanie ešte v januári 2015 nebolo ukončené a 5.1.2015 bol zistený len okruh dedičov v predmetnom dedičskom konaní (č.l. 1326 spisu). V záujme objektívneho posúdenia veci navrhujem ústavnému súdu vyzvať sťažovateľky vo 4. a 6. rade na predloženie právoplatných dedičských rozhodnutí za účelom zistenia presného dátumu ich vstupu do predmetného konania.

Zároveň poukazujem na obsah zápisnice z pojednávania, konaného dňa 2.6.2014, na ktorom sťažovateľka vo 4. rade uviedla, že predmetné pozemky zdedila len minulého roku po svojom otcovi, kto a ako to užíval, k tomu sa vyjadriť nevedela. Sťažovateľka v 3. rade uviedla, že predmetné pozemky dedila po otcovi a k užívaniu sa nevie vyjadriť a sťažovateľ v 5. rade uviedol, že on je dedičom po [REDACTED] a viac k tomu nevie čo dodať. Výpovede týchto sťažovateľov nenasvedčujú v sťažnosti uvádzanej skutočnosti, že stav ich právnej neistoty trvá po dobu 19 rokov, evokujú dokonca pasívny postoj

k prejednávaniu sporu. V čase konania tohto pojednávania ešte sťažovateľka v 6. rade nebola účastníčkou tohto súdneho konania.

Uznesením zo dňa 30.6.2015 súd konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam aj proti sťažovateľom vylúčil na samostatné konanie. Konanie proti sťažovateľom je vedené pod sp. zn. 29C 538/2015. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 27.6.2016. Postup súdu, ale i samotných sťažovateľov v predmetnom konaní, by bolo možné zistiť obsahom predmetného spisu. Tento bol však z dôvodu podaného odvolania predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, na ktorom sa nachádza doposiaľ. Za účelom spracovania chronológie úkonov súdu i sťažovateľov sme Krajský súd v Košiciach požiadali o zapožičanie predmetného spisu za účelom objektívneho podania žiadaného vyjadrenia. Z dôvodu, že spis sa nachádza u sudkyne, ktorá čerpá zahraničnú dovolenku, nebol nám tento zapožičaný a bude tak možné urobiť až v termíne po 13.10.2017. Z uvedeného dôvodu navrhujem ústavnému súdu požiadať o zapožičanie tohto spisu priamo Krajský súd v Košiciach, resp. na základe žiadosti bude spracovaná chronológia úkonov po zapožičaní spisu odvolacím súdom.

Opakovane však chcem poukázať na skutočnosť, že sťažovatelia v 1. až 3. rade boli už ústavným súdom odškodnení a po doručení nálezu, ktorým im bolo priznané finančné zadosťučinenie, boli v konaní pasívni. Sťažovatelia vo 4. až 6. rade vstúpili do konania na základe vyššie uvedených dedičských rozhodnutí, sťažovateľ v 5. rade 9.4.2014, sťažovateľka v 6. rade až v roku 2015. Keďže dňa 27.6.2016 bolo vo veci rozhodnuté, dobu od vstupu týchto žalovaných do konania až po rozhodnutie súdu prvej inštancie možno považovať vzhľadom aj na predmet sporu za primeranú a ústavne akceptovateľnú.

Pri rozhodovaní ústavného súdu, ak dospeje k záveru, že konanie bolo poznačené prietiahmi, navrhujem nepriznať sťažovateľom vo 4. až 6. rade finančné zadosťučinenie.

... Zároveň Vám oznamujem, že netrvám na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní a súhlasím s upustením od neho.»

3.2 Právny zástupca sťažovateľov v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu zaujal toto stanovisko:

„... Okresný súd Košice II v doručenom vyjadrení prezentuje záver, v zmysle ktorého bola dĺžka konania ovplyvnená počtom účastníkov konania.

K tomuto uvádzame, že Okresný súd Košice II mal procesné nástroje na to, aby zabránil prietahom v konaní z dôvodu počtu účastníkov, a to vylúčením vecí na samostatné konania, k čomu došlo, avšak až v roku 2015, čo malo za následok rozhodnutie vo veci. Zároveň bolo možné aplikovať inštitút spoločného zástupcu účastníkov konania, k čomu došlo, ako aj uvádza vo svojom vyjadrení Okresný súd Košice II, až v roku 2010 na žiadosť účastníkov.

Nie je preto možné akceptovať záver Okresného súdu Košice II o tom, že prietahy v konaní boli spôsobené počtom účastníkov konania. Ak Okresný súd Košice II konštatuje, že prekážky boli spôsobené najmä tým, že účastníci konania zomreli a bolo potrebné zisťovať okruh dedičov, v prípade rozdelenia konania vylúčením vecí na samostatné konania, by boli tieto konania skončené omnoho skôr. Zároveň v žiadnom prípade nemožno súhlasiť so záverom, že by dĺžka konania v trvaní aktuálne 20 rokov závisela najmä od faktu, že Okresný súd Košice II zisťoval právnych nástupcov zomrelých účastníkov konania.

... Okresný súd Košice II konštatuje, že boli dané aj prietahy, ktoré zavinieli priamo účastníci konania z dôvodu, že nemali aktívny prístup v konaní. Okresný súd Košice II tento fakt opiera o skutočnosť, že sa dvaja sťažovatelia nezúčastnili dvoch pojednávaní vo veci a nevyjadrili sa k návrhu z 30.7.2002.

Účasť účastníkov na pojednávaniach je ich právom, táto skutočnosť nemá žiaden vplyv na dĺžku konania. To, či sa účastník konania zúčastní na pojednávaní v žiadnom ohľade nepredlžuje konanie okrem prípadu, ak by mal účastník v konaní vypovedať, čoho sa nezúčastní, avšak to ani Okresný súd Košice II nekonštatuje.

... Okresný súd Košice II konštatuje, že traja sťažovatelia už boli odškodnení nálezom Ústavného súdu SR v sume primeraného finančného zadostučinienia vo výške 20.000 Sk v roku 2005.

Takto sa javí ako rozporné, ak na jednej strane Okresný súd Košice II vo svojom vyjadrení vo väčšej miere konštatuje, že prietahy v konaní neboli zavinené súdom, resp. boli zavinené zisťovaním právnych nástupcov a neaktivitou sťažovateľov, a naopak Ústavný súd SR už v roku 2005 prietahy na strane Okresného súdu Košice II v predmetnej veci konštatoval.

Od zmieneného nálezu uplynulo ďalších 11 rokov, kým bolo vo veci rozhodnuté Okresným súdom Košice II.

Ak Okresný súd Košice II napriek tomu, že už v roku 2005 rozhodol Ústavný súd SR o prietáhoch v konaní, nerozhodol čo najskôr vo veci, ale uplynulo až ďalších 11 rokov od zmieneného nálezu, je neakceptovateľné, aby účastníci konania boli poškodení postupom súdu prietáhmi, aj napriek tomu, že Ústavný súd SR svojim nálezom z roku 2005 už raz existenciu prietáhov vyslovil, čím zrejme deklaroval Okresnému súdu Košice II povinnosť urýchlene konať, čo sa však nestalo.

... Je pravdou, že niektorí zo sťažovateľov sa stali účastníkmi konania až v priebehu konania, avšak argumentácia Okresného súdu Košice II o tom, že právni nástupcovia boli pasívni v konaní nakoľko ich výpovede boli stručné, je účelová. Je zřejmé, že ak v dôsledku dedenia vstúpili dedičia do práv poručiťľa, nemali k otázkam pred desiatok rokov konkrétne informácie, preto ich výpoveď nemohla byť iná ako tá, že k meritu veci nemajú informácie.

Práve naopak, je zarážajúce, ak sa pôvodní účastníci konania nedožili rozhodnutia Okresného súdu Košice II a vypočuli si ho až ich právni nástupcovia - potomkovia, kde ani k dnešnému dňu nie je vo veci právoplatné rozhodnutie, pričom od začiatku konania uplynulo 20 rokov. Sťažovateľom a ich právnym predchodcom nebola poskytnutá súdna ochrana, do dnešného dňa žijú v právnej neistote všetci účastníci predmetného konania, pretože konanie nie je k dnešnému dňu právoplatne skončené.

Oznamujeme Ústavnému súdu Slovenskej republiky, že netrváme na ústnom pojednávaní v predmetnej veci. “

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

5. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav

konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 29 C 538/2015 (predtým sp. zn. 29 C 34/1997):

5.1 Dňa 11. februára 1997 bol okresnému súdu doručený žalobný návrh mesta Košice (ďalej len „žalobca“) o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam. Žaloba bola podaná proti desiatkam žalovaných, medzi inými aj proti právnym predchodcom sťažovateľov.

5.2 Ústavný súd opakovane už v 41 prípadoch vyslovil v napadnutom konaní porušenie základného práva žalovaných na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal vo veci vedenej pod sp. zn. 29 C 34/1997 konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie. Prvé nálezy v uvedenom zmysle boli vydané v rokoch 2004 a 2005, a to: sp. zn. I. ÚS 199/04, IV. ÚS 300/04, I. ÚS 80/05, I. ÚS 148/05, I. ÚS 153/05, I. ÚS 208/05, II. ÚS 8/05, II. ÚS 48/05, II. ÚS 173/05, II. ÚS 174/05, III. ÚS 46/05, III. ÚS 230/05, III. 236/05, III. ÚS 281/05, IV. ÚS 37/05, IV. ÚS 110/05, IV. ÚS 128/05, IV. ÚS 239/05 a sp. zn. IV. ÚS 241/05.

5.3 Osobitne treba zdôrazniť, že ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] zistil po prijatí veci na ďalšie konanie, že svojím nálezom sp. zn. I. ÚS 199/2004 z 20. januára 2005 už vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní a menovaným sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie, každému vo výške 20 000 Sk. Rovnakým nálezom bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 Sk aj právnym predchodcom sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED] (dedička po neb. [REDACTED]) a [REDACTED] (dedička po neb. [REDACTED]). Pre úplnosť treba dodať, že v prípade sťažovateľa [REDACTED], ktorý je dedičom po žalovanej, t. č. už neb. [REDACTED], rod. [REDACTED], aj v zmysle vyjadrenia predsedu okresného súdu ide o prvú podanú ústavnú sťažnosť.

5.4 Posledné tri súvisiace nálezy vydal ústavný súd 9. novembra 2011 pod sp. zn. II. ÚS 335/2011, 1. júla 2014 pod sp. zn. IV. ÚS 216/2014 a 9. marca 2016 pod sp. zn.

I. ÚS 577/2015. Opakovane v nich vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľov (už aj po právoplatných nálezočoch), prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prierahov a sťažovateľom priznal finančné zadost'učinenie.

5.5 Ústavný súd v danej veci venoval osobitnú pozornosť obdobiu po náleze sp. zn. I. ÚS 577/2015 z 9. marca 2016. V tomto období sa v napadnutom konaní postupovalo takto:

Dňa 17. marca 2016 okresný súd uznesením pripustil do konania ďalšiu účastníčku.

Dňa 6. mája 2016 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 1. jún 2016.

Dňa 1. júna 2016 bolo pojednávanie odročené na 27. jún 2016.

Dňa 27. júna 2016 okresný súd rozsudkom žalobný návrh zamietol.

Dňa 15. novembra 2016 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), pretože proti uvedenému rozsudku bolo podané odvolanie.

Dňa 19. mája 2017 bol v dôsledku čiastočného zrušenia napadnutého rozsudku okresného súdu spis vrátený okresnému súdu na ďalšie konanie.

Dňa 24. mája 2017 okresný súd vyzval žalovaného v 3. rade na vyjadrenie, či trvá na podanej žalobe.

Dňa 27. júna 2017 žalobca oznámil okresnému súdu, že žalobu berie v celom rozsahu späť.

Dňa 11. júla 2017 žalovaný v 3. rade oznámil okresnému súdu, že so späťvzatím žaloby súhlasí.

Dňa 27. júla 2017 bolo konanie proti žalovanému v 3. rade zastavené.

Dňa 25. septembra 2017 okresný súd uznesením rozhodol o trovách konania.

5.6 Napokon treba pripomenúť, že ešte 30. mája 2015 okresný súd uznesením konanie proti sťažovateľom vylúčil na samostatné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod sp. zn. 29 C 538/2015.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníctva vedenom pôvodne pod sp. zn. 29 C 34/1997 a v súčasnosti pod sp. zn. 29 C 538/2015 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Ústavný súd po zisteniach zo zapožičaného súdneho spisu vo vzťahu k sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] skúmal celé napadnuté konanie, pretože menovaný, resp. jeho právna predchodkyňa dosiaľ nechránili svoje predmetné práva ústavnou sťažnosťou.

Naopak, vo vzťahu k sťažovateľom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] ústavný súd posudzoval obdobie po právoplatnosti svojho nálezu sp. zn. I. ÚS 199/2004 z 20. januára 2005, pretože vo vzťahu k týmto sťažovateľom, resp. ich právnym predchodcom už uvedeným nálezom vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní a priznal im aj finančné zadost'učinenie (pozri bod II/5.3 nálezu).

Ústavný súd tiež poznamenáva, že sťažovateľka [REDACTED], [REDACTED] (dedička po neb. [REDACTED], na základe 25 D 330/2012), [REDACTED] (dedička po neb. [REDACTED], na základe 36 D 301/2014) a [REDACTED] (dedič po neb. [REDACTED] rod. [REDACTED] na základe 36 D 439/2013) vstúpili do napadnutého konania v dôsledku procesnoprávneho nástupníctva na základe dedenia, teda univerzálnej sukcesie. Ústavný súd v súvislosti so zmenou účastníkov konania na základe univerzálnej sukcesie vychádza zo svojej judikatúry (napr. I. ÚS 197/05, I. ÚS 577/2015), podľa ktorej sťažovatelia môžu uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietáhov aj pre štádium konania, ktoré tejto zmene predchádzalo.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

10. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

11. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila na tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr.

I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

11.1 Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd ju hodnotil už vo svojich predchádzajúcich nálezoch na základe sťažností podaných ďalšími účastníkmi konania na strane žalovaných (naposledy v náleze sp. zn. I. ÚS 577/2015 a predtým sp. zn. IV. ÚS 216/2014), v ktorých sa čiastočne stotožnil s názorom okresného súdu, že predmetný spor o určenie vlastníctva možno hodnotiť ako skutkovo zložitý. Z faktického hľadiska je potrebné akceptovať, že na náročnosť konania vplýval od februára 1999 veľký počet žalovaných (pôvodne 53), ako aj ich zmeny, ku ktorým došlo v dôsledku úmrtia niektorých žalovaných v priebehu konania. Táto skutočnosť vyžadovala od okresného súdu, aby počas konania neustále upresňoval ich okruh a zisťoval stav dedičských konaní, čo objektívne mohlo ovplyvňovať dĺžku konania. Rozhodovanie v napadnutom konaní, v ktorom došlo aj k spojeniu a neskôr k vylúčeniu vecí, bolo po skutkovej stránke nepochybne zložitá aj preto, že skutkové posúdenie veci si vyžadovalo úzko odborné poznatky o danej záležitosti, teda ani podľa názoru ústavného súdu vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia znaleckého dokazovania (podobne napr. II. ÚS 30/2013). Okrem uvedených aj pre opakované upresňovanie, menenie a dopĺňovanie svojho žalobného návrhu žalobcom možno posudzovanú vec po skutkovej stránke kvalifikovať ako zložitú (Patta v. Česká republika, rozsudok č. 12605/06 z 18. 4. 2006) a napokon už aj objem spisového materiálu (1 555 strán) svedčí o skutkovej zložitosti veci (Wloch v. Poľsko, rozsudok č. 27785/95 z 19. 10. 2000). Na uvedené veľmi zložitú skutkové okolnosti ústavný súd prihliadol pri určení primeraného finančného zadost'učinenia.

Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

11.2 Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov ako účastníkov napadnutého súdneho konania na strane žalovaných, zo spisu vyplýva, že právna predchodkyňa sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (neb. [REDAKOVANÉ]) sa stala žalovanou vo februári 1999. Ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľa, ako i jeho právnej predchodkyne od uvedeného dátumu v zásade neprispelo k zbytočným priet'ahom v označenom konaní.

Od roku 1999 sú účastníkmi konania na strane žalovaných aj [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ako aj právni predchodcovia [REDACTED], [REDACTED] (neb. [REDACTED]) a [REDACTED] (neb. [REDACTED]), avšak ich správanie a správanie ich právnych predchodcov v napadnutom konaní ústavný súd zohľadnil v období po právoplatnosti svojho nálezu sp. zn. I. ÚS 199/2004 z 20. januára 2005 a nezistil žiadne zásadné okolnosti, ktorými by menovaní sťažovatelia alebo ich právni predchodcovia prispeli k zbytočným priet'ahom v konaní.

11.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým konštatuje, že už viac ako dvadsaťročné celkové trvanie napadnutého konania je už samo osebe neprimerané, aj keď sa predmetný spis nachádzal aj na krajskom súde a toto obdobie nemožno pričítať na vrub okresnému súdu. Ústavný súd už v danej veci 41-krát vyslovil porušenie základného práva účastníkov napadnutého konania (na základe sťažností žalovaných) na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (súvisiace vybrané nálezy pozri pod bodmi II/5.2 a II/5.4 tohto nálezu), a to v každom štádiu konania.

11.3.1 Bez potreby podrobnejších analýz vzhľadom aj na už uvedené skutočnosti možno konštatovať, že v prípade sťažovateľa [REDACTED], ktorý uplatnil prvýkrát ústavnú sťažnosť (jeho právna predchodkyňa nevyužila tento opravný prostriedok), a preto bolo potrebné skúmať celé napadnuté konanie (presnejšie od roku 1999), nepochybne došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 1.

11.3.2 Vo vzťahu k sťažovateľom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED] ústavný súd posudzoval obdobie po právoplatnosti svojho nálezu sp. zn. I. ÚS 199/2004 z 20. januára 2005 a nadviazal na svoje rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 335/2011, sp. zn. IV. ÚS 216/2014 a sp. zn. I. ÚS 577/2015, ktorými už aj v období po právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 199/2004 z 20. januára 2005 bolo opakovane vyslovené porušenie základného

práva (iných) účastníkov napadnutého konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a už z toho vyplýva, že v uvedenom období došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED] na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 2.

Na uvedenom konštatovaní nič nemení ani skutočnosť, že okresný súd už po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 577/2015 z 9. marca 2016 konal vo veci v podstate plynule, v záujme urýchlenia konania proti sťažovateľom časť veci vylúčil na samostatné konanie a napokon rozsudkom z 27. júna 2016 aj meritórne rozhodol. Tento rozsudok však bol odvolacím súdom zrušený, takže dosiaľ nedošlo k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia ako žalovaní v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzajú, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02).

12. Pretože ústavný súd vo vzťahu k napadnutému konaniu už opakovane uložil okresnému súdu, aby konal bez zbytočných prietáhov (naposledy nálezom sp. zn. II. ÚS 335/2011 z 9. novembra 2011), návrhu sťažovateľov podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde nevyhovel, teda o tomto návrhu sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 6.

13. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia požadovali priznať finančné zadosťučinenie každému v sume 5 000 € s odôvodnením: „Priznanie finančného zadosťučinenia by predstavovalo pre sťažovateľov aspoň čiastočnú satisfakciu za ujmu, ktorá im vznikla dôsledku toho, že konanie Okresného súdu Košice II je v neprimeranej časovej dĺžke, čo je v priamom rozpore so zásadou právnej istoty, práva na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote.“

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadost'účením pre sťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadost'účinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľov a vzhľadom aj na doterajšiu dĺžku napadnutého konania považuje za primerané [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v sume 4 000 € (pri posúdení celkového trvania napadnutého konania) a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ] každému v sume 2 500 € (pri posúdení napadnutého konania v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 199/2004 z 20. januára 2005).

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezú v bodoch 3 a 4.

14. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľom vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátskou kanceláriou za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti z 31. mája 2016 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 26. októbra 2017). Za dva úkony vykonané v roku 2016 patrí odmena v sume dvakrát po 143 € a režijný paušál dvakrát po 8,58 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2017 patrí odmena v sume 147,33 € a režijný paušál 8,84 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia pre jedného sťažovateľa by predstavovali sumu 459,33 €. Základná sadzba tarifnej odmeny bola znížená o 50 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, t. j. na sumu 229,66 €. Spolu s režijným paušálom teda jednému sťažovateľovi prislúcha odmena v sume 229,66 €. V prípade šiestich sťažovateľov tvorí náhrada trov právnej služby advokátskou kanceláriou celkovú sumu 1 377,96 € v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, avšak k uvedenej sume bolo treba pripočítať 20 %-nú daň z pridanej hodnoty, teda sumu 275,59 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľov predstavujú celkovú sumu 1 653,55 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto rozhodnutia.

15. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2018